

akoby to boli roky. Celé dni som sa túlal od nikam niekam. Doma som takmer nebol. Zaspával som a zobúdzať som sa stále s tou istou otázkou. Nevedel som, či nájdem odpoveď.

Začiatok školy sa blížil a odpovede neprichádzali. Koniec augusta nebol tento rok veľmi pekný. Ochladilo sa, často mrholilo a nadržanom aj večer bývali hmly. Ako vždy koncom prázdnin som bol u starých rodičov. Na konci veľkej záhrady (hovorili jej humno) bolo ohnisko, kde som si sem tam mohol spraviť ohník a opekať, alebo len tak sedieť. Humno končilo tesne pod horou na okraji hustého lesa. V ten piatok bol veľmi dlhý deň. Vstával som skoro. Keďže, som sa spýtal v dedine asi každého, odpovede som bol hľadať na bicykli v susednej dedine asi 20 km od našej. Večer som bol už unavený a dohodol som sa s dedom, že si pôjdem oddýchnuť za humno. Ešte som si v lese rýchlo nazberal trošku dreva a dedo mi zapálil malý ohník. Nevieť prečo, ale mal som chuť len tak v tichosti sedieť a oddychovať.

Moje viečka boli ťažšie a ťažšie. „*Asi onedlho zaspím.*“ pomyslel som si. V posteli by sa mi spalo lepšie, no prejsť celé humno?... nohy boli ako z kameňa. Len som sedel, pozeral do ohňa. Zrazu akoby som počul šuchotať lístie. Tma už bola hustá a ohník ma viac oslepoval, akoby osvetľoval les. To neurčité šuchotanie lístia a praskanie vetvičiek sa zmenilo na jasne znejúce kroky. Nevedel som odhadnúť odkiaľ smerujú a ani ako sú ďaleko. Akoby sa približovali a stáli zároveň. Kroky neustávali, tep sa mi prudko

zvýšil, srdce mi bilo, že išlo z hrude vyskočiť. Chcel som aj zvolať niečo do lesa, no hrdlo som mal úplne zovreté. V hlave mi vírili myšlienky: Tulák? Diviak? Ježko? Vlk? Hlavu som nesmelo natrčal k lesu a vykúkal som, či sa niekto objaví.

„Neboj sa!“ ozvalo sa za mnou silným, pokojným a hlbokým hlasom. Strhol som sa. Bol som celý preľaknutý.

„Páni!“ vypadlo zo mňa od prekvapenia smerom k neznámemu mužovi. „Kto ste?“ spýtal som sa nesmelo a v mojom hlase bolo určite počuť strach, lebo hrdlo som mal stále veľmi zovreté. Ten muž mal dlhý kožený plášť, ktorý siahal až po zem, ani som nevidel, čo mal obuté. Cez hlavu prehodenú kapucňu. V ruke veľkú drevenú palicu, ktorou si pomáhal pri chôdzi. Vlastne jeho plášť, palica a hlas je to jediné, čo môžem opísať. Vyžaroval z neho akýsi pokoj. Bolo to tak silné, že som sa postupne prestal úplne báť.

„Som ten, koho hľadáš!“

„Čože?“ prekvapene som si pomyslel, no odvrkol som:

„Nikoho nehľadám.“

„Tak potom môžem ísť,“ povedal s pokojom v hlase a otočil sa smerom k lesu.

„Stoj!“ skríkol som, ale pokračoval som nesmelým a rozochveným hlasom, „ako viete, že niečo hľadám?“

„Túlaš sa celé prázdniny a nikto ti nevie poradiť.“

Ako to len vie?

„Už si mnoho ráz prešiel okolo mňa.“

„Páni! On skutočne odpovedal na moju otázku, ktorú som si len pomyslel? Ved' to nie je možné. Ako to urobil? Je to nejaký kúzelník? Žeby som si nevšimol takéhoto čudáka na svojich cestách?“ všetky tieto otázky mi vírili v hlave. Zrazu som váhal ako pokračovať, čo povedať. Pútnik si sadol k ohňu. Zdalo sa mi veľmi dôležité, čo ďalšie sa opýtam. Myšlienky mi vírili hlavou a nevedel som, ktorá otázka je dôležitejšia. Zrazu akoby sa pútnikovi už nechcelo čakať a prehovoril sám od seba.

„Artúr, časom získaš odpovede na všetky svoje otázky. Máš ich veľa a niektoré sú poriadne ťažké.“

„Páni! To nie je možné. On vie ako sa volám, čo si myslím. Čo teraz?“ neustále som premýšľal, kto by to mohol byť. Nechápal som, ako to robí. Čo za trik používa.

„Na všetky otázky nájdeš odpovede. Tie odpovede si budeš musieť

vybojovať a ja neviem, či chceš bojovať...“

„Že čo? Boj? No jasné! To znie ako poriadne dobrodružstvo. Chcem bojovať, ale... a s kým by to malo byť? “

„Myslím, že to vieš. Už si sa so svojím súperom stretol. Je to asi dva týždne dozadu. Bolo to vo sne.“

O tom sne nemôže vedieť. Nikomu som o ňom nehovoril. Bol čudessný a strašidelný. Stál som v strede obrovskej skaly na takom malom výčnelku. Podomnou priepasť a predomnou jaskyňa. Nemal som na sebe takmer žiadne oblečenie a v ruke len drevený meč. Zima mi nebola, no cítil som sa veľmi zraniteľný. Zrazu sa v tej jaskyni objavilo svetielko. Malé, žltozelené a druhé a tretie a ďalšie. Napočítal som ich štrnásť.

Začali sa približovať. Z tmy sa postupne vynárali desivé hlavy. Hlavy niesli dlhé krky, v tme boli rozpoznať obrysy veľkého tlstého tela. Štyri malé nohy a obrovský mohutný chvost. Správne, bol to drak. Jeho koža bola hrubá a väčšinou pokrytá šupinami. Hlavy neboli rovnaké, no niečo mali spoločné – všetky mali obrovské ostré zubiská. Zvláštne bolo, že hoci drak vyzeral desivo, zároveň pôsobil celkom prívetivo, priateľsky, skoro až prítažlivo. Nevedel som, čo si mám myslieť. Jeho hlavy sa začali okolo mňa omotávať. Šupinaté krky som cítil po celom tele. Drakove zovretie bolo stále tesnejšie. Pochopil som, že to nie je priateľ. Síce sa tak tváril, no výzor neklamal. Cítil som obrovskú úzkosť a strach. Spomenul som si na svoj meč. Vytasil som ho a drak ma pustil,